

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

SSN Paweł Wiliński

w sprawie T. M. W.

oskarżonego z art. 177 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, bez udziału stron

w dniu 27 marca 2019 r.,

skargi obrońcy

na wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 17 stycznia 2019 r., sygn. akt VI Ka [...]

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 28 lutego 2018 r., sygn. akt VIII K [...],

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania,

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić skargę;

2) obciążyć oskarżonego kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z 28 lutego 2018 r., na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. umorzył warunkowo postępowanie karne, prowadzone wobec T. M. W. o spowodowanie w dniu 4 maja 2016 r. wypadku w komunikacji (art. 177 § 1 k.k.), na okres próby 3 lat, a na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej A. B. nawiązkę w kwocie 5 000 zł.

Sąd Okręgowy w W. – po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2019 r. apelacji obrońcy (kwestionującej w całości winę) i oskarżycielki posiłkowej (żądającej skazania oskarżonego i orzeczenia wobec niego, na podstawie art. 46 § 1 k.k., obowiązku naprawienia szkody przez zapłatę na jej rzecz kwoty 63.741,61 zł) – uchylił pierwszoinstancyjny wyrok i przekazał sprawę Sądowi *a quo* do ponownego rozpoznania.

Skargę na wyrok kasatoryjny złożył obrońca, zarzucając naruszenie art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. przez uznanie potrzeby uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania na podstawie wewnętrznie sprzecznego i niepełnego materiału dowodowego, które to braki mogły zostać usunięte w postępowaniu odwoławczym. W konsekwencji skarżący zażądał uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. w pisemnej odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga obrońcy okazała się ewidentnie niezasadna z powodów wszechstronnie i wyczerpująco wyłożonych w prokuratorskiej odpowiedzi na nią. Dostrzegając zbyteczność, a więc i w jakimś sensie nieracjonalność powtarzania przekonującej argumentacji zawartej w piśmie procesowym oskarżyciela publicznego, w szczególności fragmentów przypominających treść właściwych judykatów Sądu Najwyższego, należało ograniczyć się do zwięzłego wyeksponowania tylko tych racji, które miały kluczowe znaczenie.

Po pierwsze – Sąd *ad quem* nie podzielił przedstawionego w apelacji obrońcy poglądu o istnieniu luk dowodowych, wyrażając przeświadczenie, że na kanwie już zgromadzonego materiału dowodowego nie mogło być mowy o skutecznym zakwestionowaniu winy oskarżonego, a zarazem nie wchodziło w rachubę zaakceptowanie pierwszoinstancyjnego ustalenia, iż wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne.

Po drugie – Sąd odwoławczy przedstawił, rzecz jasna w sposób syntetyczny (jak tego wymaga art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k.), jakie okoliczności doprowadziły go do takiej, a nie innej oceny stopnia zawinienia i karygodności

czynu. Wspomniął tu o znacznym naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez ryzykowne i lekceważące usiłowanie ominięcia w bliskiej odległości pieszej przekraczającej jezdnię w miejscu do tego przeznaczonym przy zapalonym dla niej zielonym świetle.

Po trzecie – prezentując stanowisko o konieczności skazania T. M. W. za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k., Sąd drugiej instancji dał do zrozumienia (co prawda nie wprost, ale dostatecznie wyraźnie), że w istniejącym układzie procesowym – ze względu na regułę *ne peius* przewidzianą w art. 454 § 1 k.p.k. – nie mógł wydać na etapie postępowania odwoławczego wyroku skazującego.

Dlatego Sąd Najwyższy oddalił skargę (art. 539e § 2 k.p.k.). Rozstrzygnięcie co do kosztów postępowania skargowego zapadło po myśli art. 539f k.p.k. w zw. z art. 527 § 2 k.p.k.